

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 190/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Dr. J. J., bytom B., toho času bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., B., vo veci porušenia jeho základného práva na právnu pomoc zaručeného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a možnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Cb 218/00 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Dr. J. J. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2003 doručená sťažnosť Dr. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na právnu pomoc zaručeného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a možnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Cb 218/00 .

Sťažovateľ uviedol, že v roku 1999 jeho dcéra sprostredkovala prostredníctvom jeho firmy na požiadanie českej obchodnej spoločnosti ŠAR Prostějov zviazanie knihy „Kadeřnícky slabikář“ firmou Royal Bratislava.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že firma Royal Bratislava napriek tomu, že on si od nich zviazanie žiadnych kníh neobjednal a žiadne knihy ani neprevzal, podala ako žalobca návrh okresnému súdu, ktorý ho rozsudkom sp. zn. 30 Cb 218/00 z 13. februára 2002 zaviazal zaplatiť žalobcovi celkovú sumu 316 488 Sk.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa o uvedenom postupe firmy Royal Bratislava a o vydanom rozsudku okresného súdu dozvedel až 28. októbra 2002 u súdneho exekútora, kde mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie na vykonanie rozsudku okresného súdu sp. zn. 30 Cb 218/00 z 13. februára 2002.

Okresný súd v priebehu konania sp. zn. 30 Cb 218/00 ustanovil sťažovateľovi ako žalovanému opatrovníka, s ktorým potom vo veci ďalej konal a ktorému bol neskôr doručený aj uvedený rozsudok. Podľa vyjadrenia sťažovateľa neboli splnené zákonné podmienky na tento postup zo skutkových dôvodov, ktoré podľa neho nasvedčujú tomu, že okresný súd nevenoval pozornosť zisťovaniu jeho miesta pobytu. Podľa sťažovateľa nie je pravdivé tvrdenie okresného súdu, že mu nemohol doručiť súdne zásielky, pretože tak mohol urobiť na kontaktnú adresu (dočasná zmena adresy sťažovateľa B.), ktorú poznal aj žalobca, firma Royal Bratislava, podľa tlačiva objednávky kapacity, resp. zabezpečenia výroby z 18. októbra 1999, čo je jediný doklad medzi firmou sťažovateľa a firmou Royal Bratislava.

Podľa názoru sťažovateľa nemala firma Royal Bratislava túto kontaktnú adresu opomenúť a mala ju v zmysle § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku uviesť v návrhu na začatie konania. Uvedené konanie podľa sťažovateľa nasvedčuje, že žalobca už vopred „špekuloval“, ako sťažovateľa ako žalovaného z konania vylúčiť a dosiahnuť rozsudok pre zmeškanie, čo sa napokon aj stalo.

Sťažovateľ predmetný rozsudok na okresnom súde prevzal až 25. novembra 2002. Odvolanie proti rozsudku už podať nemohol, pretože 3. apríla 2002 nadobudol právoplatnosť.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nasledovné rozhodnutie:

„ ... žiadam Ústavný súd SR, aby rozsudok č. 30 Cb 218/00 zo dňa 13. februára 2002 a opravné rozhodnutie zo dňa 12. marca 2002 zrušil a aby tiež zrušil naväzujúce uznesenia a vrátil vec Okresnému súdu Bratislava I na vykonanie riadneho pojednávania a dokazovania”.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd vo veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 30 Cb 218/00 z 13. februára 2002, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 3. apríla 2002 a sťažovateľ sa o ňom dozvedel prostredníctvom súdneho exekútora 28. októbra 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, resp. na deň, keď sa sťažovateľ dozvedel o rozhodnutí okresného súdu vo veci samej (3. apríl 2002, resp. 28. október 2002), ktorým malo byť porušené základné právo sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 22. júl 2003, je možné konštatovať, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003

